

Mål T-201/04 R

**Microsoft Corp.
mot
Europeiska gemenskapernas kommission**

"Interimistiskt förfarande — Artikel 82 EG"

Beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 22 december 2004 . . II - 4470

Sammanfattning av beslutet

- 1. Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Fumus boni juris — Krav på skyndsamhet — Kumulativ karaktär — Avvägning mellan samtliga intressen som är i fråga — Ultrymme för skönsmässig bedömning för den domstol som skall besluta i det interimistiska förfarandet
(Förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 104.2)*

2. *Interimistiskt förfarande — Interimistiska beslut — Motiveringskyldighet — Gränser (Förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 107.1)*
3. *Interimistiskt förfarande — Formkrav — Ansökans utformning — Redogörelse för de huvudsakliga faktiska omständigheterna och rättsreglerna i själva texten i ansökan om interimistiska åtgärder och i de bifogade handlingarna — Generell hänvisning till en bifogad handling där argumenten utvecklas i detalj — Otillåten (Praktiska anvisningar till parterna, avsnitt VII punkterna 1 och 2)*
4. *Interimistiskt förfarande — Ingivande under rättegången av handlingar som är daterade innan ansökan om interimistiska åtgärder inlämnades, som svar på argument från en annan part — Tillåtet*
5. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Krav på skyndsamhet — Allvarlig och irreparabel skada — Bevisbörd*
6. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Krav på skyndsamhet — Allvarlig och irreparabel skada — Skyldighet som ålagts ett företag att bevilja licenser som avser dess immateriella rättigheter — Bedömning från fall till fall*
7. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Allvarlig och irreparabel skada — Skyldighet som ålagts ett företag att utlämna hemliga uppgifter — Skada som är allvarlig i sig föreligger inte — Företaget har bevisbördan*
8. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Krav på skyndsamhet — Allvarlig och irreparabel skada — Ekonomisk skada*
9. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Krav på skyndsamhet — Allvarlig och irreparabel skada — Skyldighet som ålagts ett företag i dominerande ställning att ändra sin affärsstrategi — Räcker inte (Artikel 82 EG)*
10. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Krav på skyndsamhet — Allvarlig och irreparabel skada — Oåterkallelig utveckling av marknadsvillkoren — Omfattas*

11. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Avslag på ansökan — Möjlighet att ansöka på nytt — Villkor — Nya omständigheter (Förstainstansrättens rättegångsregler; artikel 109)*
12. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Krav på skyndsamhet — Allvarlig och irreparabel skada — Ekonomisk skada*
13. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Krav på skyndsamhet — Allvarlig och irreparabel skada för sökanden*
14. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för beviljande — Allvarlig och irreparabel skada — Skada på immateriella rättigheter — Bedömning in concreto*

1. Enligt artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall det i en ansökan om interimistiska åtgärder anges vilka omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och på vilka faktiska och rättsliga grunder den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att en ansökan om uppskov med verkställighet skall avslås när ett av villkoren inte är uppfyllt. Domstolen skall även i förekommande fall göra en avvägning mellan de föreliggande intressena. Vid denna helhetsbedömning i ett interimistiskt förfarande förfogar rätten över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning när den bestämmer på vilket sätt det skall prövas om dessa olika villkor är uppfyllda. Denna behörighet skall utövas med hänsyn till de särskilda omständigheterna i varje enskilt fall.
2. Det kan inte krävas att den domstol som skall besluta i det interimistiska förfarandet uttryckligen svarar på alla faktiska och rättsliga frågor som har uppkommit under förfarandet. Det är tillräckligt att de skäl som den har angett, på ett rättsenligt sätt och med beaktande av omständigheterna i fallet i fråga, motiverar beslutet och möjliggör för domstolen att utöva sin domstolskontroll.

(se punkt 73)
3. Enligt avsnitt VII punkt 1 i Praktiska anvisningar till parterna, som antagits av förstainstansrätten, skall det vara möjligt att förstå ansökan om interimistiska åtgärder utan att hänföra sig till ansökan i målet rörande huvudsaken. Härav följer att en sådan ansökan endast kan bedömas utifrån de faktiska omständigheter

(se punkterna 71 och 72)

och rättsregler som framgår av själva texten i ansökan om interimistiska åtgärder och de handlingar som bifogats denna ansökan i syfte att förtydliga dess innehåll. Visserligen innebär inte detta att varje påstående som grundar sig på en handling som inte har bifogats ansökan om interimistiska åtgärder nödvändigtvis måste lämnas utan avseende. Ett sådant påstående kan dock inte anses ha bevisats för det fall den andra parten i målet eller en part som intervenerar till stöd för den sistnämnda parten bestrider påståendet. Även om en text i särskilda frågor kan bekräftas och kompletteras genom hänvisningar till vissa delar av därtill fogade handlingar, kan en generell hänvisning till andra handlingar, inklusive handlingar som har bifogats ansökan om interimistiska åtgärder, inte avhjälpa att väsentliga uppgifter saknas i ansökan. Avsnitt VII punkt 2 i Praktiska anvisningar till parterna, enligt vilket det krävs att de faktiska och rättsliga omständigheter på vilka talan rörande huvudsaken grundas och på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad skall redovisas på ett extremt kort och koncist sätt, kan i detta sammanhang inte, utan att den föreskrivna regeln kringgås, uppfattas som att det är tillåtet att göra en generell hänvisning till en bifogad handling där argumenten utvecklas i detalj.

(se punkterna 86–88 och 97)

den har ingett vissa handlingar först under själva förfarandet, om det skett för att anföra stöd för de yttranden som den avgett som svar på de argument som motparten eller intervenienterna har anfört i sina inlagor. Det saknar betydelse att den bifogade handlingen är daterad innan ansökan om interimistiska åtgärder inlämnades och att den påstås vara identisk eller jämförbar med en handling som bifogats ansökan rörande huvudsaken.

(se punkt 93)

5. Kravet på skyndsamhet avseende en ansökan om interimistiska åtgärder skall bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden åsamkas allvarlig och irreparabel skada. Det ankommer på denna part att bevisa att den inte kan avvakta utgången av talan i huvudsaken utan att lida en sådan skada. Den påstådda skadan skall vara säker eller åtminstone bevisas med en tillräcklig grad av sannolikhet, varvid sökanden är skyldig att bevisa de omständigheter som ligger till grund för antagandet att skadan kommer att inträffa.

4. Inom ramen för ett interimistiskt förfarande kan en part inte kritiseras för att

(se punkterna 240, 241 och 427)

6. Om en kränkning av de exklusiva rättigheter som tillkommer innehavaren av en immaterialrätt, i sig och oberoende av omständigheterna i det enskilda fallet, ansågs utgöra en allvarlig och irreparabel skada, skulle villkoret för uppskov med verkställigheten avseende krav på skyndsamt alltid vara uppfyllt när ett beslut från kommissionen tvingar ett företag att bevilja licenser som avser sådana rättigheter. Under sådana omständigheter måste således den domstol som skall besluta i det interimistiska förfarandet pröva huruvida inverkan på ovan nämnda immateriella rättigheter, mot bakgrund av omständigheterna i målet, fram till dess målet prövas i sak ger upphov till en allvarlig och irreparabel skada utöver kränkningen av rättighetsinnehavarens exklusiva rättigheter.

(se punkterna 248, 250 och 251)

7. Visserligen kan det inte förnekas att kännedomen om information som dittills har varit hemlig — antingen på grund av att det finns en immateriell rättighet eller såsom affärshemlighet — kan finnas kvar när den en gång har erhållits, att det således inte skulle gå att sätta ut kännedomen om informationen ur minnet genom en eventuell ogiltigförklaring av kommissionens beslut om skyldighet att utlämna sådan information, och att det skulle vara mycket svårt att utge ersättning eftersom värdet av kunskapsöverföringen troligen

inte skulle kunna anges i siffror. Det ankommer emellertid på det företag som har ansökt om uppskov med verkställigheten att uppge vilken irreparabel skada företaget kan åsamkas endast genom att andra får kunskap om uppgifter som det har lämnat ut, utan hänsyn till följderna av att nämnda kunskap används. Utlämnandet av information som dittills har hemlighållits medför dessutom inte nödvändigtvis allvarlig skada.

(se punkterna 253 och 254)

8. Frågan huruvida den ekonomiska skada som ett företag åberopar för att visa att det finns ett krav på skyndsamt med verkställigheten som det har ansökt om vid den domstol som skall besluta i det interimistiska förfarandet skall bedömas mot bakgrund av företagets ekonomiska styrka.

(se punkt 257)

9. I princip måste alla beslut som fattas med stöd av artikel 82 EG enligt vilka ett dominerande företag tvingas upphöra med missbruk nödvändigtvis medföra en förändring av företagets affärsstrategi. Om ett företags skyldighet att ändra sitt agerande i sig ansågs ge upphov till en allvarlig och irreparabel skada, skulle kravet på skyndsamt således alltid

anses vara uppfyllt när det i ett beslut av vilket uppskov med verkställigheten begärs föreskrivs att missbruk skall upphöra. När en sökande åberopar inskränkning av handelsfriheten till stöd för att det finns ett krav på skyndsamhet att förordna om en begärd interimistisk åtgärd, måste sökanden bevisa antingen att företaget på grund av verkställigheten av den omtvistade rättsakten skulle tvingas ändra vissa huvudkomponenter i sin affärsstrategi och att verkningarna av verkställigheten skulle hindra företaget från att, även efter avkunnandet av en dom där företagets talan bifalls i sak, återuppta sin ursprungliga affärsstrategi eller att nämnda verkningar skulle åsamka företaget något annat slags allvarlig och irreparabel skada. Det är mot bakgrund av omständigheterna i varje enskilt fall som den påstådda skadan skall bedömas. Sålunda ankommer det på den domstol som skall besluta i det interimistiska förfarandet att göra en bedömning av konsekvenserna av inskränkningarna av företagets frihet att välja affärsstrategi mot bakgrund av verkningarna av verkställigheten av rättsakten.

(se punkterna 291–293 och 409)

10. Det är inte uteslutet att utlämnandet av informationen om interoperabilitet mellan en produkt och konkurrenternas produkt, som ett företag i dominerande ställning åläggs genom ett beslut från kommissionen, skulle förändra marknadsvillkoren på så sätt att företaget inte

bara skulle tappa marknadsandelar, utan dessutom skulle förlora möjligheten att, om det omtvistade beslutet ogiltigförklarades, återta de förlorade marknadsandelarna, och att en sådan skyldighet således kan betraktas som en allvarlig och irreparabel skada som ger den berörde rätt att inom ramen för ett interimistiskt förfarande erhålla uppskov med verkställigheten av beslutet. Det ankommer dock på den berörde att ge in de bevis som kan stödja hans påståenden, och bland annat att visa att det föreligger hinder som gör att företaget inte skulle kunna ta tillbaka en avsevärd del av de andelar som det skulle kunna ha tappat till följd av den korrigerande åtgärden.

(se punkt 319)

11. Ett avslag på ansökan om en interimistisk åtgärd hindrar enligt artikel 109 i förstainstansrättens rättegångsregler inte sökanden att på grund av nya omständigheter ansöka på nytt. I förevarande fall kan det inte uteslutas att bestående oenighet om vissa aspekter av sättet för verkställighet av det omtvistade beslutet skulle kunna betraktas som "nya omständigheter".

(se punkt 325)

12. En skada som i huvudsak skulle bestå av extra utvecklingskostnader för sökanden och som i brist på bevis i motsatt riktning således skulle utgöra en skada av ekonomisk art, utgör inte, förutom under särskilda omständigheter, en irreparabel skada.

(se punkterna 413 och 435)

13. Kravet på skyndsamhet avseende en ansökan om interimistiska åtgärder skall bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden åsamkas allvarlig och irreparabel skada. I den mån andra aktörer kan åsamkas skada, skall denna således inte beaktas

vid bedömningen av kravet på skyndsamhet förutom till stöd för att denna skada i sin tur skulle leda till en skada för den part som har ansökt om åtgärden.

(se punkt 416)

14. Endast den omständigheten att ett beslut av kommissionen i viss mån kan påverka immateriella rättigheter räcker inte, i avsaknad av förklaringar i motsatt riktning, för att dra slutsatsen att allvarlig och irreparabel skada uppkommer, åtminstone om det bortses från de konkreta verkningarna av nämnda intrång.

(se punkt 473)